

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 89/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 10 stycznia 2022r. w sprawie III K 6/21			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu			

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	<p>Sąd dokonał analizy tylko zarzutów obrońcy oskarżonego R. P. oraz oskarżyciela publicznego, kierując się treścią art.457§2kpk, ponieważ tylko oskarżyciel publiczny i obrońca oskarżonego R. P. złożyli wnioski o sporządzenie uzasadnienia wyroku Sądu II instancji</p> <p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegający na niezasadnym przyjęciu, że J. P. podwożąc R. P. na miejsce konfrontacji z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>K. K., a następnie swoją obecnością w trakcie ataku R. P. na K. K., nie działał w zamiarze udzielenia R. P. pomocy do popełnienia przestępstwa przeciwko zdrowiu K. K., kiedy prawidłowa ocena materiału dowodowego, powinna doprowadzić do przeciwnego wniosku</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>dokonane przez Sąd I instancji ustalenia faktyczne w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu J. P. są prawidłowe, oparte na właściwej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego,</p> <p>należy podkreślić, że wykazanie błędu</p>			

w ustaleniach faktycznych nie może polegać jedynie na prezentowaniu poglądu, że te same dowody pozwalałyby na przyjęcie odmiennej wersji zdarzeń lecz na wykazaniu, że przy ustalaniu faktów Sąd I instancji posłużył się rozumowaniem logicznie nieprawidłowym bądź sprzecznym ze wskazaniami doświadczenia życiowego,

oskarżyciel publiczny takich uchybień nie wykazał,

Sąd Odwoławczy w pełni podziela argumentację przedstawioną przez Sąd Okręgowy w omawianym zakresie,

zgromadzony w sprawie materiału dowodowy pozwalał ustalić w sposób pewny, że oskarżony J. P. swoim zachowaniem w dniu 15 grudnia 2019r. wyczerpał

znamiona czynu z art.162§1kk, natomiast nie pozwalał ustalić, ponad wszelką wątpliwość, że J. P. dopuścił się również zarzucanego mu czynu polegającego na udzieleniu pomocy R. P. w popełnieniu przestępstwa z art.157§1kk na szkodę K. K.,

pomocnik musi działać w zamiarze popełnienia przestępstwa przez głównego sprawcę i musi obejmować świadomością wszystkie znamiona strony przedmiotowej przestępstwa, które przy jego pomocy ma popełnić inna osoba,

musi mieć świadomość, że czyni to w odniesieniu do wskazanego w konkretnym przepisie kodeksu karnego czynu zabronionego,

pomocnictwo może być dokonane tylko

umyślnie i
umyślnością
muszą być objęte
wszystkie
elementy
dotyczące
pomocnictwa, a
więc prawną
charakterystyką
czynu
zabronionego i
świadomość
ułatwienia
popelnienia
innej osobie
czynu
zabronionego(vide:
wyrok Sądu
Apelacyjnego w
Warszawie z
24.06.2015r. w
sprawie II AKa
39/15),

powyższe
oznacza, że dla
przypisania J.
P. pomocnictwa
do popelnienia
przez R. P.
przestępstwa z
art.157§1kk
konieczne
byłoby
wykazanie w
sposób pewny,
że jadąc z
oskarżonym R.
P. na miejsce
spotkania z K. K.
wiedział co się
wydarzy, że na
pewno dojdzie
do starcia, i
to starcia, w
którym celem
R. P. będzie
spowodowanie
obrażeń u K. K.
naruszających

czynności
narządu ciała
pokrzywdzonego
lub rozstrój
zdrowia u niego
na okres
przekraczający 7
dni,

zgromadzony w
sprawie materiału
dowodowy do
takich, pewnych
ustaleń, nie
dawał podstaw,

J. P. wiedział
o konflikcie
między R. P. i K.
K., wiedział, że
mają się spotkać
i wyjaśnić sobie
jego powody i
przebieg,

R. P. liczył się
z konfrontacją z
pokrzywdzonym
ale brak jest
podstaw do
ustalenia co
obejmował
swoim
zamiarem jeżeli
chodzi o
przebieg
ewentualnej
konfrontacji,
jeżeli do niej
dojdzie, czy
ograniczy się
do szarpaniny,
nie powodującej
obrażeń, czy
jednak dojdzie
do zadawania
ciosów
powodujących
obrażenia u
pokrzywdzonego,

jeżeli tak, to
jakie,
naruszające
czynności
narządu ciała
K. K. lub
rozstrój jego
zdrowia na okres
przekraczający 7
dni- z
art.157§1kk, jak
wskazał w akcie
oskarżenia
oskarżyciel
publiczny, czy
do 7 dni, z
art.157§2kk,

należy
podkreślić, że
pomagać, w
rozumieniu
art.18§3kk,
można tylko
komuś, kto ma
już zamiar
popelnienia
czynu
zabronionego(vide:
wyrok Sądu
Najwyższego z
dnia
26.08.2020r., w
sprawie III KK
203/19), a
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy nie
dawał podstaw
do przyjęcia,
że R. P.
jadąc na miejsce
spotkania miał
zamiar pobić K.
K., powodując u
niego obrażenia
z art.157§1kk,

należy zgodzić
się z Sądem

I instancji, że obecność J. P. na miejscu zdarzenia, obserwowanie przez niego zajścia z samochodu, nie wyczerpało znamion pomocnictwa do popełnienia czynu z art.157§1kk przez R. P., ponieważ kiedy oskarżony R. P. wysiadał z samochodu, J. P. nie wiedział jak będzie przebiegać spotkanie z K. K., nie zachęcał R. P. do bicia pokrzywdzonego ani w żaden sposób nie wspierał go w tym, już w trakcie konfrontacji z K. K., nie wysiadał z samochodu, natomiast brak jego reakcji na przebieg zajścia między R. P. i K. K., na obrażenia jakich doznał pokrzywdzony spowodował, że poniósł odpowiedzialność za nieudzielenie pomocy z art.162§1kk,

podstawą odpowiedzialności karnej jest zachowanie sprawcy wynikające z jego zamiaru, uświadamianym sobie przez niego i nie może opierać się na domysłach,

w toku postępowania nie wykazano, ponad wszelką wątpliwość, że swoim zamiarem J. P. obejmował pomoc w spowodowaniu obrażeń u K. K., nie wykazano, że miał świadomość, że dojdzie do walki, i powstaną, obrażenia z art.157§1kk u pokrzywdzonego, i żeby on mając taką wiedzę, świadomość tego co się wydarzy, zgodził się zawieźć R. P., dlatego też poczynione przez Sąd I instancji ustalenia w zakresie czynu zarzucanego J. P., Sąd Apelacyjny uznał za prawidłowe, uwzględniające

zasadę wyrażoną w art.5§2kk		
Wniosek		
<p>zmiana opisu przypisanego oskarżonemu J. P. czynu na to, że oskarżony w dniu 15 grudnia 2019r. w S., w zamiarze, aby R. P. dokonał czynu zabronionego polegającego na spowodowaniu u K. K. naruszenia czynności narządu ciała lub rozstroju zdrowia na okres powyżej 7 dni, niemającego cech ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, swoim zachowaniem ułatwił mu popełnienie tego czynu, w ten sposób, że podwiózł go na boisko przy ul. (...) w S., gdzie doszło do ataku R. P. na K. K. i swoją obecnością manifestował solidarność z R. P., utwierdzając go w powziętym zamiarze popełnienia przestępstwa, a następnie gdy R. P. swoim zachowaniem</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

wykroczył poza zakres objęty zamiarem podejrzanego, powodując u K. K. ciężki uraz czaszkowo-mózgowy ze złamaniem kości twarzoczaszki, kości nosa i lewej zatoki szczękowej, co stanowiło długotrwałą chorobę, realnie zagrażającą życiu, nie udzielił pomocy K. K., który znajdował się po zadaniu mu trzech ciosów pięścią w głowę, w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia, pomimo tego, że mógł jej udzielić bez narażenia siebie lub innej osoby na niebezpieczeństwo utraty życia albo ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, tj. czynu z art.18§3kk w zw. z art.157§1kk w zb. z art.162§1kk w zw. z art.11§2kk i wymierzenie mu na podstawie art.157§1kk w zw. z art.19§1kk

<p>w zw. z art.11§3kk kary 2 lat pozbawienia wolności oraz orzeczenie, na podstawie art.46§1kk zadośćuczynienia na rzecz M. i Z. K. w kwocie po 5.000zł, a na rzecz I. K. w kwocie 2.000zł, na podstawie art.63§1kk zaliczenie okresu rzeczywistego pozbawieni wolności na poczet kary pozbawienia wolności</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>zarzut bezzasadny</p> <p>Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących czynu przypisanego oskarżonemu J. P. i prawidłowo je ocenił pod kątem kwalifikacji prawnej</p>	

Lp.	Zarzut		
2.	<p>rażąca niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego R. P. kary 8 lat pozbawienia wolności za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt2kk oraz kary łącznej 8 lat pozbawienia wolności, podczas gdy całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych przypisanych oskarżonemu czynów, w szczególności działanie z błahego powodu i z niskich pobudek, poczucie bezkarności, prowadzi do wniosku, że wymierzenie oskarżonemu powyższej kary nie uwzględnia wysokiego stopnia zawinienia i bardzo wysokiej społecznej szkodliwości czynu, celów zapobiegawczych i wychowawczych,</p>	# zasadny	
		# częściowo zasadny	
		# niezasadny	

	które ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa		
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
zdaniem Sądu Apelacyjnego kara wymierzona oskarżonemu R. P. przez Sąd I instancji, za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pk2kk, była karą rażąco niewspółmiernie surową, co po uwzględnieniu zarzutu obrońcy oskarżonego R. P., dotyczącego kary za ten czyn, spowodowało jej obniżenie, o czym szerzej w punkcie 3.6. uzasadnienia, i dlatego zarzut podniesiony przez oskarżyciela publicznego o karze rażąco niewspółmiernie			

<p>łagodnej nie zasługiwał na uwzględnienie</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>wymierzenie oskarżonemu R. P. za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt2kk, na podstawie art.156§3kk, kary 15 lat pozbawienia wolności, a na podstawie art.85§1kk i art.86§1kk połączenie orzeczonych wobec oskarżonego kar jednostkowych pozbawienia wolności i wymierzenie mu kary łącznej 15 lat i 3 miesiące pozbawienia wolności</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzut bezzasadny kara wymierzona oskarżonemu R. P. przez Sąd I</p>		

<p>instancji, za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pk2kk, była karą rażąco niewspółmiernie surową, i dlatego Sąd Apelacyjny obniżył jej wymiar, na skutek zarzutu podniesionego przez obrońcę oskarżonego R. P. do 5(pięciu) lat pozbawienia wolności</p>			
Lp.	Zarzut		
3.	<p>obraza prawa materialnego polegająca na uznaniu oskarżonego za winnego popełnienia czynu z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt2kk podczas gdy zarzucany oskarżonemu czyn, opisany w punkcie II części wstępnej wyroku, powinien być zakwalifikowany jako występki z art.156§2kk</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo</p>			

zasadny albo niezasadny	
<p>analiza zarzutu dotyczącego nie zakwalifikowania przez Sąd Okręgowy, czynu przypisanego oskarżonemu R. P. w punkcie 2. części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku, jako występku z art.156§2kk, uzasadnia stwierdzenie, że nie jest to zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, z art.438pkt1a kpk, co do przyjętej przez Sąd I instancji kwalifikacji prawnej czynu przypisanego R. P., a błąd w ustaleniach faktycznych, ponieważ zarzut obrazy przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu, z art.438pkt1a kpk może być formułowany wówczas kiedy nie są</p>	

kwestionowane
ustalenia
dokonane przez
Sąd, i pomimo
prawidłowych
ustaleń
faktycznych
dochodzi do
nieprawidłowej
ich subsumpcji,
natomiast z
treści zarzutu
i uzasadnienia
apelacji wynika,
że zdaniem
skarżącego
błędne było
ustalenie Sądu
Okręgowego, że
oskarżony R. P.
w dniu 15
grudnia 2019r.
umyślnie
spowodował u
K. K. ciężki
uszczerbek na
zdrowiu pod
postacią
długotrwałej
choroby realnie
zagrożającej jego
życiu, w
następstwie
czego
pokrzywdzony
zmarł w dniu 3
kwietnia 2020r.,
co doprowadziło
do
zakwalifikowania
zachowania R.
P. jako
wyczerpującego
znamiona
zbrodni z
art.156§3kk w
zw.
zart.156§1pkt2
kk w sytuacji
kiedy, zdaniem

skarżącego, R.
P. obrażenia
stwierdzone u K.
K. spowodował
nieumyślnie,

z takim
zarzutem- błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
można się
zgodzić,

wykazanie błędu
w ustaleniach
faktycznych nie
może polegać
jedynie na
prezentowaniu
poglądu, że te
same dowody
pozwalałyby na
przyjęcie
odmiennej
wersji zdarzeń
lecz na
wykazaniu, że
przy ustalaniu
faktów Sąd I
instancji
posłużył się
rozumowaniem
logicznie
nieprawidłowym
bądź
sprzecznym ze
wskazaniami
doświadczenia
życiowego,

obrońca takich
uchybień nie
wykazał,

Sąd I instancji
dokonał
prawidłowych
ustaleń
faktycznych co
do przebiegu

starcia R. P. z K.
K.,

R. P. działał
umyślnie o czym
świadczą miejsce
zadawania
ciosów- głowa,
sposób w jaki
działał- ciosy
pięścią, liczba
ciosów- trzy,
ich siła- bardzo
duża, której
potwierdzeniem
były rozległe
obrażenia głowy
K. K.,

w wyniku ciosów
zadanych przez
R. P. doszło do
złamania kości
twarzoczaszki
oczodołu
prawego u
pokrzywdzonego,

sposób działania
uzasadnia
przyjęcie
umyślności co
do zamiaru
oskarżonego,
ponieważ nie
trzeba
wiadomości
specjalnych żeby
wiedzieć, że
zadawanie
bardzo silych
ciosów pięścią
w twarz, może
spowodować
bardzo poważne
obrażenia,
wyczerpujące
znamiona
ciężkiego
uszczerbku na

zdrowiu z
art.156§1pkt 2
kk,

o umyślności
po stronie R.
P. świadczy
jego zachowanie
bezpośrednio po
zdarzeniu kiedy
widząc skutki
swojego
postępowania
nie udzielił
pomocy K. K.,
zadzwoił tylko
do jego kolegi
żeby go
„pozbiarał”, i
swojej postawy
nie zmienił
pomimo
gwałtownie
pogarszającego
się stanu
zdrowia
pokrzywdzonego,
który, po ciosach
oskarżonego,
najpierw siedział
na ziemi, potem
się położył,
zsiniał na twarzy
i miał drgawki,

stan K. K. był
zły co było
widać i dlatego
natychmiast po
przybyciu na
miejsce
zdarzenia B. S.
zadzwoił po
pogotowie,

uzyskana w toku
postępowania
opinia sądowo-
lekarska nie
pozostawia

żadnych wątpliwości co do istnienia adekwatnego związku przyczynowego między zachowaniem R. P. w dniu 15.12.2019r., i spowodowanych wówczas przez niego ciężkich obrażeń, a śmiercią K. K. w dniu 3.04.2020r., bez znaczenia dla odpowiedzialności R. P. za śmierć pokrzywdzonego jest ustalenie, że bezpośrednią przyczyną zgonu K. K. była niewydolność oddechowa pokrzywdzonego, ponieważ jej źródłem były obrażenia spowodowane przez oskarżonego w dniu 15.12.2019r., których następstwem był obrzęk mózgu, powodujący ciężką niewydolność ośrodkowego układu nerwowego, i dalsze powikłania pod postacią

ciężkiego
odoskrzelowego
zapalenia płuc w
końcowej fazie,

nawet
pojawienie się
dodatkowego
czynnika w
procesie leczenia
pokrzywdzonego,
na co zwracał
uwagę obrońca
w apelacji nie
podważa
istnienia
adekwatnego
związku
przyczynowego
między
postępowaniem
R. P. w dniu
15.12.2019r., a
śmiercią K. K. w
dniu
3.04.2020r.,

na skutek
karygodnego
zachowania
oskarżonego
doszło do
powstania u
pokrzywdzonego
obrażeń, które
osłabiły
funkcjonowanie
jego organów
wewnętrznych, i
mechanizmy
obronne jego
organizmu
uległy
zniszczeniu,

twierdzenia
obrońcy
oskarżonego, że
umówienie się
na spotkanie

przez
oskarżonego i
pokrzywdzonego,
i wyprowadzenie
ciosu przez K.
K. oraz brak
doświadczenia w
takich
pojedynekach R.
P., przemawiają
za
nieumyślnością
co do
spowodowania
przez niego
obrażeń u
pokrzywdzonego,
nie zasługują na
uwzględnienie,

R. P. świadomie
zadawał ciosy
pięścią, kierował
je w głowę
pokrzywdzonego,
co
jednoznacznie
przemawia za
umyślnością w
jego działaniu,

ustalenie, że
było to pierwsze
takie zdarzenie
z jego udziałem
wyrażonej
powyżej oceny
nie zmienia,

tak samo, jako
umyślne
działanie należy
ocenić
wyprowadzenie
ciosu nogą przez
K. K.,

przedłożone w
toku rozprawy
apelacyjnej
przez obrońcę

<p>oskarżonego R. P. zdjęcie pokrzywdzonego nie było przydatne do dokonywania ustaleń w sprawie, ponieważ przedmiotem oceny było zachowanie oskarżonego, a materiał dowodowy zgromadzony już wcześniej w postępowaniu wskazywał, że K. K. był wysokim, postawnym mężczyzną, wyższym od R. P.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku przez zakwalifikowanie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku jako występku z art.156§2kk i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzut bezzasadny</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.7kpk i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących czynu popełnionego przez R. P. na szkodę K. K. w dniu 15 grudnia 2019r. i prawidłowo je ocenił pod kątem kwalifikacji prawnej,</p> <p>obrońca nie wskazał na konieczność przeprowadzenia</p>		

na nowo przewodu w całości, nie wskazał również żadnej z przyczyn uchylenia orzeczenia zawartych w art.439§1kpk, a z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji art.454kpk nie miał zastosowania, dlatego brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania

Lp.	Zarzut		
4.	<p>błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na jego treść przez przyjęcie, że oskarżony groził pobiciem i pozbawieniem życia K. N. w sytuacji gdy właściwa, zgodna z art.7kpk, ocena materiału dowodowego nie</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

	pozwala na takie ustalenia		
Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>z analizy treści zarzutu i jego uzasadnienia wynika, że błąd w ustaleniach faktycznych był skutkiem naruszenia przez Sąd I instancji zasady z art.7kpk,</p> <p>zarzut ten nie zasługuje na uwzględnienie, ponieważ zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy, w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu R. P., popełnionego na szkodę K. N., został prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji z zachowaniem reguły dowodzenia z art.7kpk, która statuuje zasadę swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą</p>			

ocena dowodów,
mająca swoje
oparcie w
prawidłowo
zebranych i
ujawnionych
materiale
dowodowym,
obiektywna,
zgodna z logiką i
doświadczeniem,
korzysta z
ochrony
art.7kpk,

zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
Sąd I instancji,
prawidłowo
zastosował
zasadę wyrażoną
w art.7kpk, w
odniesieniu do
czynu
popelnionego na
szkodę K. N.,

należy zwrócić
uwagę, że
swobodna ocena
dowodów z
art.7kpk nie
oznacza, jakby
chciał tego
skarżący, oceny
zgodnej z linią
obrony R. P.,
mającej na celu
uniknięcie przez
niego
odpowiedzialności
karnej, wbrew
poczynionym w
sprawie
ustaleniom,

zeznania
pokrzywdzonej,
wsparte analizą
treści

komunikatów,
których autorem
był R. P.,
prawidłowo
ocenione przez
Sąd I instancji
nie pozostawiają
żadnych
wątpliwości co
do sprawstwa
oskarżonego w
zakresie
przypisanego
mu w punkcie
1. zaskarżonego
wyroku, czynu
z art.190§1kk,
popelnionego na
szkodę K. N.,

przedmiotem
ochrony jest
wolność w sensie
psychicznym, co
oznacza wolność
od poczucia
obawy i strachu
przed
popelnieniem
przestępstwa na
szkodę takiej
osoby,

groźba nie musi
być wyrażona
bezpośrednio,
istotne jest żeby
była
wypowiedziana z
intencją dotarcia
do adresata
groźby, i tak
było w niniejszej
sprawie,

R. P. groził
K. N., za
pośrednictwem
aplikacji M.,
że ogoli jej

głowę na łyso,
tj. popełnieniem
na jej szkodę
przestępstwa
naruszenia
nietykalności
cielesnej, a także
w rozmowie
z K. K.,
popełnieniem
przestępstwa
przeciwko
zdrowiu i życiu
na jej szkodę,

istotą
odpowiedzialność
z art.190§1kk
jest obawa
adresata gróźb
co do możliwości
ich spełnienia,

bez znaczenia
natomiast jest
czy sprawca
faktycznie te
groźby by
zrealizował,

obawa adresata
gróźb powstaje
w oparciu o jego
subiektywne
przekonanie, o
możliwości ich
realizacji, co
jest obiektywnie
możliwe, co
oznacza, że
groźba wywołuje
subiektywnie
obawę
spełnienia, którą
należy
obiektywnie
zweryfikować i
stwierdzić czy
pokrzywdzona
istotnie mogła w

danych
okolicznościach,
w sposób
uzasadniony
groźbę odebrać
jako możliwą do
realizacji,

tak bez
wątpienia było w
przedmiotowej
sprawie,
ponieważ K.
N. powiadomiła
swojego
partnera K. K.
o kierowanych
pod jej adresem
groźbach przez
R. P., który nie
zaprzestał ich w
rozmowie z K.
K.,

z kolei te
rozmowy
oskarżonego i
pokrzywdzonego
doprowadziły do
spotkania w dniu
15.12.2019r., w
trakcie którego
doszło do ich
starcia
zakończonego
tragicznie dla K.
K.,

powyższe
uzasadnia
przyjęcie przez
Sąd I instancji,
że K. N. zasadnie
obawiała się
gróźb
kierowanych
wobec niej przez
R. P.,

mając powyższe
na uwadze

<p>stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne w zakresie czynu popełnionego przez oskarżonego R. P. na szkodę K. N.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie oskarżonego R. P. od zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

zarzut
bezzasadny

Sąd I instancji
prawidłowo
ocenił
zgromadzony w
sprawie materiał
dowodowy
kierując się
zasadą
swobodnej
oceny dowodów
wyrażonej w
art.7kpk i
dokonał
prawidłowych
ustaleń
faktycznych
dotyczących
czynu
popelnionego
przez R. P.
na szkodę K.
N. w dniu 14
grudnia 2019r.
i prawidłowo je
ocenił pod kątem
kwalifikacji
prawnej,

obrońca nie
wskazał na
konieczność
przeprowadzenia
na nowo
przewodu w
całości, nie
wskazał również
żadnej z
przyczyn
uchylenia
orzeczenia
zawartych w
art.439§1kpk, a z
uwagi na treść
rozstrzygnięcia
Sądu I instancji
art.454kpk nie

<p> miał zastosowania, dlatego brak było podstaw do uchylecia zaskarzonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania </p>			
Lp.	Zarzut		
5.	obraza przepisów postępowania mająca wpływ na treść orzeczenia, tj. art.5§2kpk i art.7kpk przez rozstrzyganie zachodzących w sprawie wątpliwości na niekorzyść oskarżonego i dokonanie oceny dowodów w sposób dowolny	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
zgromadzony w toku postępowania materiał dowodowy został prawidłowo			

oceniony przez Sąd I instancji z zachowaniem reguł dowodzenia z art.7kpk,

dowody, w zakresie obu przypisanych oskarżonemu R. P. czynów oceniono zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art.7kpk, o czym pisał Sąd powyżej w punktach 3.3. i 3.4. uzasadnienia,

wobec powyższego podnoszony w apelacji obrońcy zarzut obrazy art.7kpk nie zasługuje na uwzględnienie,

nie doszło również do naruszenia reguły z art.5§2kpk, ponieważ zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawiał żadnych wątpliwości co do sprawstwa R. P. co do obu przypisanych mu zaskarżonym wyrokiem czynów, co

<p>zostało szerzej opisane w punktach 3.3. i 3.4. uzasadnienia</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>zmiana zaskarżonego wyroku przez:</p> <ul style="list-style-type: none"> - uniewinnienie oskarżonego R. P. od zarzucanego mu czynu, opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku, - zakwalifikowanie czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku jako występku z art.156§2kk i wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania 	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

<p>Związłe o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>zarzut bezzasadny</p> <p>Sąd I instancji prawidłowo ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy kierując się zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażonej w art.7kpk i dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych dotyczących czynów popełnionych przez R. P. i prawidłowo je ocenił pod kątem kwalifikacji prawnej,</p> <p>obrońca nie wskazał na konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, nie wskazał również żadnej z przyczyn uchylecia orzeczenia zawartych w</p>	

art.439§1kpk, a z uwagi na treść rozstrzygnięcia Sądu I instancji art.454kpk nie miał zastosowania, dlatego brak było podstaw do uchylecia zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania

Lp.	Zarzut		
6.	<p>rażąca niewspółmierność, w sensie surowości, orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności w rozmiarze 8 lat</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>zarzut rażącej niewspółmierności kary wymierzonej R. P. za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt 2 kk, i w</p>			

konsekwencji kary łącznej orzeczonej w stosunku do tego oskarżonego zasługiwał na uwzględnienie, ponieważ w tym zakresie mamy do czynienia z niedającą się zaakceptować dysproporcją pomiędzy karą wymierzoną, a karą, która powinna w danych warunkach zostać wymierzona aby była karą sprawiedliwą, zasłużoną dla sprawcy przestępstwa przypisanego mu w wyroku,

Sąd Okręgowy nie zastosował prawidłowo dyrektyw wymiaru kary z art.53kk, nadmiernie podkreślając okoliczności obciążające dla oskarżonego w zestawieniu z okolicznościami łagodzącymi takimi jak niekaralność R. P., jego dobra opinia oraz to, że do konfliktu między oskarżonym, a

pokrzywdzonym
doprowadziły
nieporozumienia
między ich
partnerkami, i
pomijając
całkowicie
zachowanie K.
K.,
poprzedzające
starcie oraz w
jego
początkowej
fazie,

analiza
uzasadnienia
Sądu I instancji
co do kary
wymierzonej R.
P. za czyn
popelniony na
szkodę K. K.
prowadzi do
wniosku, że
Sąd Okręgowy
pomimo
poczynionych w
tym zakresie
ustaleń
faktycznych,
kształtując
sankcję, pominął
to, że K. K.
zamiast wyciszyć
konflikt między
jego partnerką,
a partnerką R.
P., w który
zaangażował się
oskarżony, sam
do niego się
przyłączył,

zamiast
zakończyć spór
przy użyciu
komunikatora
zgodził się na
spotkanie z R. P.,

co przy poziomie konfliktu, stwarzało realną obawę, że takie spotkanie może zakończyć się konfrontacją,

K. K. pojawił się na umówionym spotkaniu, na którym doszło do starcia między nim i R. P., i co istotne pokrzywdzony podjął walkę o czym świadczy dokonane przez Sąd I instancji ustalenie o ciosie wprowadzonym nogą,

oskarżony i pokrzywdzony przybywając na spotkanie nie wiedzieli jak ono się zakończy,

starcie skończyło się tragicznie dla K. K. ale równie dobrze mogło mieć ono zupełnie inny przebieg i jego finał mógł być zupełnie inny,

powyższe okoliczności, które powinny zostać uwzględnione przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu

przypisanego oskarżonemu i poziom jego zawinienia, a nie zostały przez Sąd I instancji, spowodowały, że kara wymierzona R. P., zdaniem Sądu Apelacyjnego była karą rażąco niewspółmiernie surową, i stąd konieczność jej obniżenia, do poziomu, który będzie adekwatną sankcją za to co zrobił R. P.,

konieczność obniżenia kary pozbawienia wolności za czyn popełniony na szkodę K. K. spowodowała konieczność ukształtowania na nowo, w niższym wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonego R. P.

Wniosek

zmiana zaskarżonego wyroku przez znaczne obniżenie wobec

zasadny
częściowo zasadny

<p>oskarżonego R. P. kary pozbawienia wolności do granic dolnego, ustawowego zagrożenia ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania</p>	<p># niezasadny</p>	
<p>Zwiąże o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>zarzut zasadny, kara wymierzona oskarżonemu R. P. za czyn popełniony na szkodę K. K. była rażąco niewspółmiernie surowa, nie uwzględniająca we właściwy sposób okoliczności poprzedzających starcie oskarżonego i pokrzywdzonego, a także jego przebieg i zachowanie</p>		

pokrzywdzonego,
i konieczne było
jej obniżenie,

w konsekwencji
również kara
łączna
wymierzona R.
P. była karą
rażącą
niewspółmiernie
surową,

wymierzona
przez Sąd
Apelacyjny kara
5(pięciu) lat
za czyn z
art.156§1pkt 2
kk w zw. z
art.156§3kk jest
karą
sprawiedliwą,
uwzględniającą
wszystkie
dyrektywy z
art.53kk,

z kolei kara
łączna
pozbawienia
wolności czyni
zadość treści
art.85 a kk,

obrońca nie
wskazał na
konieczność
przeprowadzenia
na nowo
przewodu w
całości, nie
wskazał również
żadnej z
przyczyn
uchylenia
orzeczenia
zawartych w
art.439§1kpk, a z
uwagi na treść
rozstrzygnięcia

<p>Sądu I instancji art.454kpk nie miał zastosowania, dlatego brak było podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.11.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	

- uznanie oskarżonego R. P. za winnego tego, że w dniu 14 grudnia 2019r. w S. groził K. N. za pośrednictwem aplikacji M. naruszeniem nietykalności cielesnej przez ogolenie jej głowy na łyso, a następnie w trakcie rozmowy głosowej, przy użyciu w/w aplikacji, prowadzonej z K. K., groził jej pobiciem i pozbawieniem życia, przy czym groźby te wzbudziły u K. N. uzasadnioną obawę, że zostaną spełnione, tj. o czyn z art.190§1kk i za to przestępstwo, na podstawie art.190§1kk wymierzono mu karę 6(sześciu) miesięcy pozbawienia wolności(pkt 1.),

- uznanie oskarżonego J. P. za winnego tego, że w dniu 15 grudnia 2019r, w S. nie udzielił pomocy K. K., który

znajdował się,
po zadaniu mu
trzech ciosów
pięścią w głowę,
w położeniu
grożącym
ciężkim
uszczerbkiem na
zdrowiu,
pomimo tego,
że mógł jej
udzielić bez
narażenia siebie
lub innej osoby
na
niebezpieczeństwo
utruty życia
albo ciężkiego
uszczerbku na
zdrowiu, tj.
czynu z
art.162§1kk i
wymierzenie mu
za to
przestępstwo, na
podstawie
art.162§1kk kary
8(ośmiu)
miesięcy
pozbawienia
wolności(pkt 7.),
której
wykonanie, na
podstawie
art.69§1i2kk,
art.70§1kk oraz
art.72§2pkt 1
kk warunkowo
zawieszono, na
okres 2(dwóch)
lat próby, i
zobowiązano
oskarżonego J.
P. do
informowania
kuratora o
przebiegu
okresu
próby(pkt 8.)

<p>Zwiąże o powodach w utrzymania w mocy</p>		
<p>zarzuty oskarżyciela publicznego oraz obrońcy oskarżonego R. P. były bezzasadne i sformułowane w środkach odwoławczych wnioski nie zasługiwały na uwzględnienie</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>zmiana zaskarżonego wyroku w punkcie 2., w zakresie wymiaru kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. P. za przypisany mu czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt2kk przez jej obniżenie do 5(pięciu) lat</p>		

pozbawienia wolności	
Zwięźle o powodach zmiany	
zasadność zarzutu obrońcy oskarżonego R. P. co do rażąco niewspółmiernie surowej kary wymierzonej oskarżonemu spowodowała konieczność jej obniżenia, Sąd I instancji prawidłowo ustalił okoliczności zdarzenia ale nie uwzględnił ich we właściwy sposób kształtując wymiar kary, rozstrzygając o karze Sąd Apelacyjny kierował się dyrektywami wymiaru kary z art.53kk i uwzględnił okoliczności obciążające oraz łagodzące, wskazane przez Sąd I instancji, a także te wymienione powyżej w punkcie 3.6. uzasadnienia,	

ich analiza doprowadziła do wniosku, że kara jaką należy wymierzyć R. P. za czyn jakiego się dopuścił na szkodę K. K., to kara 5(pięciu) lat pozbawienia wolności, w dolnej granicy zagrożenia za czyn z art.156§3kk w zw. z art.156§1 pkt 2 kk, która przewiduje surową odpowiedzialność za umyślne działanie, którego następstwem, nieumyślnym, jest śmierć człowieka,

wobec powyższego, zdaniem Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonego R. P. kara 5(pięciu) lat pozbawienia wolności stanowi właściwą reakcję na jego przestępcze zachowanie i realizuje cele kary o charakterze wychowawczym i zapobiegawczym w stosunku

do R. P.,
uświadamiając
mu naganność
jego
postępowania, a
z uwagi na jej
wymiar będzie
oddziaływać na
niego w
przyszłości,
zniechęcając go
przed
popelnieniem
kolejnych
przestępstw,

w zakresie
prewencji
ogólnej
wymierzona
oskarżonemu
kara
pozbawienia
wolności
kształtuje
świadomość
prawną
społeczeństwa
pokazując
wysoką
społeczną
szkodliwość
przestępstw
przeciwko życiu
i zdrowiu, a
jednocześnie jest
sygnałem, że
każde takie
zachowanie
spotka się z
odpowiednią
reakcją organów
wymiaru
sprawiedliwości

O.O.11.

Przedmiot i
zakres zmiany

<p>uchylenie orzeczenia o karze łącznej i wymierzenie, na podstawie art.85§1i2kk oraz art.86§1kk w wersji obowiązującej do dnia 23 czerwca 2020r. w zw. z art.4§1kk, po połączeniu kar pozbawienia wolności orzeczonych za przypisane R. P. czyny z art.156§1 pkt 2 i §3 kk oraz z art.190 § 1 kk, kary łącznej 5(pięciu) lat pozbawienia wolności</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>zmiana rozstrzygnięcia Sądu I instancji co do kary wymierzonej oskarżonemu R. P. za czyn z art.156§1 pkt 2 i §3 kk spowodowała konieczność uchylecia rozstrzygnięcia o karze łącznej i ukształtowania na nowo kary łącznej,</p>	

uwzględniającej
tą zmianę,

ustalenie, że w
dacie
wyrokowania,
już przez Sąd I
instancji,
obowiązywała
nowa regulacja
dotycząca kary
łączniej,
spowodowało, że
Sąd Apelacyjny
dokonał jej
analizy i
porównał z
regulacją
obowiązującą w
dacie czynu
i w dacie
wyrokowania
przez Sąd I
instancji,
uznając
regulację
obowiązującą w
dacie orzekania
za mniej
korzystną w
rozumieniu art.4
§ 1kk, ponieważ
po zmianach
wprowadzonych
ustawą z dnia
19.06.2020r. o
doplatach do
oprocentowania
kredytów
bankowych
udzielanych
przedsiębiorcom
dotkniętym
skutkami
COVID-19 oraz
o uproszczonym
postępowaniu o
zatwierdzeniu
układu w
związku z

wystąpieniem COVID-19(Dz.U. 2020.1086), które weszły w życie w dniu 24 czerwca 2020r., karę łączną wymierza się w granicach powyżej najwyższej z kar podlegających łączeniu do ich sumy(vide: art.86§1kk w nowej wersji), podczas gdy przed opisaną zmianą, karę łączną wymierzano w granicach od najwyższej z kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa, podlegających łączeniu, do ich sumy,

- wobec powyższego Sąd II instancji wymierzył karę łączną pozbawienia wolności na podstawie art.85 § 1 i 2 kk oraz art.86 § 1 kk w wersji obowiązującej do dnia 23 czerwca 2020r. w zw. z art.4§1kk, i orzekł wobec oskarżonego R. P. karę łączną 5(pięciu) lat

pozbawienia
wolności,

- wymierzając
karę łączną Sąd
orzekał w
granicach od 5
lat do 5 lat
i 6 miesięcy
pozbawienia
wolności,

- kształtując
wymiar kary
łącznej Sąd
Apelacyjny
kierował się
treścią art.85a
kk, i zastosował
zasadę absorpcji
uznając ją za
najbardziej
adekwatną do
zachowań
oskarżonego
objętych
niniejszym
postępowaniem
albowiem
najpełniej
uwzględnia ona
okoliczności
temporalne oraz
podmiotowe i
przedmiotowe
przypisanych R.
P. przestępstw,

- swoim
postępowaniem
naruszył on
wprawdzie różne
dobra chronione
przez prawo:
życie i zdrowie
ludzkie(art.156§1pk2i§3kk)
oraz
wolność(art190§1kk)
lecz wymiar kary
pozbawienia

wolności
orzeczonej za
czyn z
art.156§1pkt2i§3kk
spowodował, że
zastosowanie
zasady absorpcji
pozwoliło na
ukształtowanie
kary łącznej
orzeczonej
wobec R. P., za
przypisane mu
przestępstwa, na
prawidłowym
poziomie(z tych
samyh
powodów Sąd I
instancji
również
zastosował
zasadę
absorpcji,
kształtując
wymiar kary
łącznej),

- zdaniem Sądu
Apelacyjnego
orzeczona wobec
oskarżonego R.
P. kara łączna
5(pięciu) lat
pozbawienia
wolności
stanowi
właściwą reakcję
na jego
przestępcze
zachowania i
spełnia
przesłanki
wymiaru kary
łącznej z art.85a
kk albowiem
realizuje cele
kary o
charakterze
wychowawczym
i

zapobiegawczym
w stosunku
do R. P.,
uświadamiając
mu naganność
jego
postępowania, a
z uwagi na jej
wymiar będzie
oddziaływać na
niego w
przyszłości,
zniechęcając go
przed
popelnieniem
kolejnych
przestępstw,

- w zakresie
prewencji
ogólnej
wymierzona
oskarżonemu
kara łączna
pozbawienia
wolności
kształtuje
świadomość
prawną
społeczeństwa
pokazując
wysoką
społeczną
szkodliwość
przestępstw
przeciwko życiu
i zdrowiu oraz
przeciwko
wolności, a
jednocześnie jest
sygnałem, że
każde takie
zachowanie
spotka się z
odpowiednią
reakcją organów
wymiaru
sprawiedliwości

0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
III.	na podstawie art.634kpk w zw. z art.633kpk w zw. z §11ust. 2 pkt 5) i ust.7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie		

	<p>zasądzono od każdego z oskarżonych na rzecz każdego z oskarżycieli posiłkowych: I. K., M. K. i Z. K., kwoty po 1.200zł tytułem zwrotu wydatków za udział w rozprawie odwoławczej ich pełnomocnika</p>	
<p>IV.</p>	<p>na podstawie art.636§2kpk w zw. z art.633kpk zasądzono od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po 1/3 części wydatków za postępowanie odwoławcze, 1/3 części wydatków ponosi Skarb Państwa, i wymierzono opłaty: R. P.- 400zł opłaty obie instancje, na podstawie art.10ust.1 i 2 w zw. z art.2ust.1pkt 5 ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych i J. P. – 180zł za drugą instancję, której wysokość ustalono kierując się treścią art.8 w zw. z art.2ust.1pkt 3</p>	

	ustawy z dnia 23.06.1973r. o opłatach w sprawach karnych
7. PODPIS	
SSA Robert Mąka SSA Andrzej Olszewski SSA Stanisław Kucharczyk	

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	oskarżyciel publiczny
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>pkt 2. zaskarżonego wyroku co do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonego R. P.,</p> <p>pkt 7. zaskarżonego wyroku, w którym przyjęto, że oskarżony J. P., w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu, swoim zachowaniem wyczerpał znamiona występkę z art.162§1kk</p>
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości

# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego J. P.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	pkt 7. w którym uznano oskarżonego J. P., w zakresie zarzucanego mu oskarżeniem czynu, za winnego popełnienia czynu z art.162§1kk	
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	3
Podmiot wnoszący apelację	obrońca oskarżonego R. P.
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	<p>pkt 1. zaskarżonego wyroku, w którym uznano oskarżonego R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. oskarżenia czynu z art.190§1kk,</p> <p>pkt 2. zaskarżonego wyroku, w którym uznano oskarżonego R. P. za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie I. oskarżenia czynu z art.156§3kk w zw. z art.156§1pkt2kk i wymierzono mu karę 8 lat pozbawienia wolności,</p> <p>pkt 3. zaskarżonego wyroku, co do wymiaru</p>

	kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego R. P.		
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów		

	postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.11.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana